

FUGA GALOVICHIANA

KAJKAVSKI PJESNICI FRANU GALOVIĆU (1887. – 1914.)*

Ivan Goran Kovačić
(1913. – 1943.)

PRIJATELJ SMRTI

Fran Galović

Grođe bo vino; iz tela niš nè bo,
Nas bo nestàlo, i ostàlo sè bo:
Popèvke, oblàki, kostànji, tice,
Sonce i leto na drage gorice.

I čvrč'k bo vmrl i bo se probudil.
Seljâk si vino bo v trču pritrúdil.
S pesmóm bo ga pil skroz dòklje ne vmere:
Vu kmice mu vetr sà vrata zapère,

Okna zalùpi – i v reči domâče
Prnèše popèvke, narokovâče,

---

* O navršenoj 100. obljetnici smrti Frana Galovića (*Peteranec*, 20.07.1887. – *Radenkovići u Mačvi*, 26.10.1914.) kanonskog pjesnika hrvatske moderne, autora nedovršena kajkavskog kanconijera "Z mojih bregov", nastalog također prije 100-ak godina, 1913./1914. i objavljena prije 90 godina u *Književnoj republici* – objavljujemo malu antologiju kajkavskih posvetnih pjesama njemu – "pesniku prestrelenoga srca". Te smo izabrane pjesme - objavljene u autorskim zbirkama, mjerodavnim izborima, ili pak neobjavljene i nedavno napisane za ovu prigodu - naslovno objedinili FUGA GALOVICHIANA (prema istoimenoj pjesmi Božice Jelušić). Ispod radova navode se izvori njihovih prve autorske ili skupne objave, u samostalnim zbirkama i antologijama. (*Uredništvo*)

Slatke ko kušč i kùdi čehùja,
Žuhke ko soza, kùdi zemlja črne,
Iz kê se nigdo nigdâr ne povrne,
Da čúje čvrčka, da gléda metulja.

Ognji i rože (1946.)

J. Skok, Ogenj reči (1986.), Rieči sa zviranjka (1999.)

Grgur Karlovčan

(1913. - 1942.)

PESNIKU PRESTRELENOGA SRCA

Franu Galoviću

PROLOG

Pak je dozrela jedna jesen.
Vu suncu diši sadje
i čkomi i vene cvetje:
vu suncu i srcu dozrela jesen.

Dozrela jesen – diše bregi naši,
spi jabuka žuta, spi dunja i breskva;
vu rosi sunca grozdi kak mački spe,
vu suncu srca kapi rosne blešče.

Vu srcu nositi se to teško i drago:
se radosti i tuge naših bregov,
popevke tužno-vesele, podolja i paše
i tenje grbave grbavih naših domov.

Se to v jesen zori, kak jesen.
Vu veliku zlatnu popevku zanesen,
slažem breskve, grozdje i listje zlatno.
Kak orgulje svetečne žbreni vu meni jesen.

I ti, zanesen, vu takvu jesen
nosil si pregršč zlatnoga listja,
al' nesi stigel i nesi mogel: -

srce celo za kuglu si zmogel.
Ruka je Tvoja, kak grana ftrgnena,
na našu zemlju opala,
zemlja je dolgo, dolgo drhtala
od tuge, od rata, od teškog topa je drhtala.

Tvoj jotec gledel je dolgo prazne liste
vu koje si srce i brege naše deti štel.
Nesi dospel: rat je i pesme i srce zel,
pak bi na čiste liste padale suze čiste.

Ali tvoj jotec gruntaš, težak i muž,
ne zna za suze, za plače i za narikače:
on zna za muke, i zboj i nade...
Neje vučen, ali da živeti treba – to znade.

To znade:
da v srcu bi žbreneti samo pesme smeje,
a ne kletve, kugle i šrapnele.

1. PRAMALET

Ruške, kak oblak rumene,
zapro pot mi dog...

Pot vu brege, v gorice zelene,
gde kopači čekajo i mene,
gde za bregom plavo nebo spi.

Štel bi denes iti v brege naše
- z mesecom bi vrnol se nazaj –
al' s krvavo ruko ruška maše:
dobrom dobu vreč je zdavno kraj.

Zabadav čerešne – oblaki beli –
nad glavom mi zmirom diše
v srcu crleni veliki cvet
s krvavimi slovi kaple i piše:

nigdar ga više ne bu nazaj!
Gliboko v zemlji, vmorjen, on spi,
dok me pramalet dugo gleda
na sto dobri očmi.
Pita pramalet, pita i čkomi:
- Za koga, za kaj? - - -

2. LETO

“Žito kak morje se niše”,
trava v podolju spi,
prek sega tenja oblaka beži,
a ssunce se više
zelenu prolet briše.

Pâk se pesma z drugoga brega čuje,
al' zvoni žalosno, se žalosneše;
lepa Kata neje kak pri meše:
meste crlenoga crni robec tu je;

crni, kak crni gajdaš,
dok v crnom mraku crno cvili,
da smo svojo mladost zdavno mi zapili,
pak nemaš na zemli iskati kaj, pajdaš.

Pita te stric i vujec, crni hegedaš:
kaj bi više na tom svetu štel?
Se kaj si štel, nigdar nesi imel,
A kaj si imel, nigdar nesi štel,
crn-bel...
crn-bel...

3. JESEN

„Crlene so breskve, kesno je vre“,
v obločecu krvavo sunce gori;
v listju belina i muškat spi,

nikaj se ne gene, breskva dok diši.
Nikaj se ne gene – nekoga čeka se!
Kojega dobroga koraka,
kojega staroga škraka,
kojega? - - - ne bu ga vre!

Čakaju breskve, padaju breskve – same diše,
same z osami, same v rosami
i grozdi su bez Tebe sami,
a i sunce samo crlenu popevku piše.

Onda dojdu vetri, dojdu kmice,
a kiše tenko, kak i mošt cure;
međaši dalko prek jogna glede,
kam otišel si, kak i lastavice.

4. ZIMA

Opali snegi,
beli su bregi,
samo se krov peklenski kadi.
„Međaš Benkina
s pijarom vina“
zdavno vre s Tebom ne sedi.

Neje videti
ni Tvoje kleti,
zdavno i njo su zrušili vre;

pletera malo,
zemle ostalo,
samo još Tvoje kosti fale.
Al' druge je kleti
nove videti,
pune barilcev, brenki i put.
Nove međaše
lublene naše
sluša v nočjaj dragi Tvoj kut.

I nove letve
i nove kletve
i nova popevka vu kleti vri;
posluhni malo,
to bu ostalo:
da domovina z nami živi!...

Lice dana (1940.)

J. Skok, Ogenj reči (1986), Rieči sa zviranjka (1999.)

Ivan Horvat Hlebinski

(1932.)

NEZREČENA REČ

Franu Galoviću

Mačva,
hilado devetsto
četnajsto
leto.

Nacilal je nešče –
lucko srce zel za
meto.

Drobnoga štrenclina
prst je zlefka
pritisnol.

Vu podravski zemli
visoki je kostanj
vrисnol.

Vu Mačvi ravni,
hilado devetsto
i četnajstoga
leta
pesničko srce senjarsko
zdeni smrti bilo je
meta.

Šepni mi, Fran,
je l' te v srcu
železna kugla piče?

Otišel si zaran.

Poveč mi, Fran,
je l' te boli kaj nesi dokraja
svojo reč domačo dospel zreči?

Šepni mi, Fran,
kaj pesnika more bole peči,
al reč nezrečena,
al kugla vu srcu
zapečena?

Poveč mi, Fran!
Kostanj je tvoj
ostal neobran.

Ja čakam tvojega šepeta
dok jesenski oblaki nad
šumom leže
i rodni kostanji reže...

Neso to kostanji.

To me odsakod vezda glede
nebrojene tvoje polumrtve
joči.

Ja čakam, Fran,
i poslušam vetra kak čez
žoto listje ide
plačočiči.
Otišel si od nas
zaran.
Ostal je kostanj
tvoj
neobran.

Šepni mi, Fran,
čez listje zvehnjeno
kulko je v tvojemu srcu
još ostalo ran?

Dravin sen (2005.)

Zeleni bregi Zeline - zbirka 5. recitala kajkavske lirike, Zelina 1974.

Pajo Kanižaj

(1939.)

HAIKU POSVEĆENIKU

HAIKU FRANIKU

Više od sto let
prešlo je kak se je rodil
i ostal mladi!

Kaj, XLV, br. 3 (2012.)

BETLEHEMIKU

Vetrič je stiha
s Franovega brega spuhnul
v Mirekov štagelj...

Ivica Jembrih Cobovički

(1940.)

TIHOČA

Franu Galoviću

Kam god se zgledam
ona me spočene luče,
a vidim same stienу.
Čujem zazavanje
čez zemlenu noč
roku čutim na ramenu.

Tihoča.
Žmeri nebo.
Zmerzel se Vesmir –
cviet na kamenu.
Dihanje odhaja
vu čempresovu senu.

Gregurovec, 16. kolovoza 1090.

Zagovor rieči, 1998.

LI.

*Jer dok mi suze pustu zemlju škrope,
Znam, da
tišina ove noći mirne
Pred mojom dušom otkrila je Boga!*
Fran Galović: *Zavodnik*

Čujem te, kočiš, kočiš. Lučem fticu znad Perivoja Zrinskih, kak znad huste. Kaj strašiš se, serce; več ne buš poslušalo nigdar z gnezda tam spod Ivanščice? Naviek živiš vu gnezdu i naviek se vđasneš spred mahanja kril, kreluti, kak da černi vurin bat maše. A kaj zlameni “nigdar”? Nikaj. Nigdar nejde nazaj. Em su nam oči, vuha, tace, oberjene za korak nàpre. Naviek se ide, nie znati kam. To ne znaju Sonca, Zemlja ni mati. Gđa bi znala, morti ne bi mati štela biti. Ta lačnina za dokučejnem vse več nas prizemljuje, kreluti skračuje – vu luku ladja / vsaka?/ pristupljuje. Če, sejeno, živiju i oni šteri gižeju nazadi – to su “raki”, to su sperhnjeni mraki. “Došel si z mraka kmice i odhajaš vu kmicu mraka.” Naopak, morti, sviet su zaverteli. Al vu persa nie tak, znutra se trušči semenje vu nove rodjenje, je tak? Je – za nove življenje i terpljenje. Doklam god je Zemlja njiva, dotlam i vu nami semenja bu. Čujem – kočiš, kočiš, serce. Bog ti daje vodu i peraje.

26.2.2001.

Doživljena viečnost (2008.)

Ivan Kutnjak

(1941.)

GALOVICHIANA

Negdi vu meni vu kesni vuri z perotmi žmefki
Ajngelec brnka. Fajtna se duha z mokroga cvetja
Na moje sejne. Insula diše v meglah i karvi,
Junaki leže. Boji su mimo, zgurali zimo,
Sad vladaj, kneže! Dovice ručijo, dečinja ne spijo,
Se nam je leže:
Gutati blato
Mahati tato
Peska v šalato
Nad nami lopato
Digu-digu digulica
Smert nam bela megličica.

Negdi vu meni šipek zeleni, ščuke i kleni,
Hižu se pleni. Negdi vu meni... ljudi su sneni.

Človek boži! Stani se! Stani se, Fran,
Vidiš, kuliko te...
Kuliko te vu Širovicah, kuliko te
Nevolnih bez pojezije v joku,
Z kreslinom v želodec zadetih,
Kuliko te željnih sončene bratve
Kojičof, voličof, puričof, račičof,
Kuliko te mladih sneh vu černino
zavito a z vriskum pokrito, kuliko ti je materi
Na križa nakoljeno, kuliko te... červivih
jeseni čaka. Tvoj Kostajn, tvoj Mladen
koteri dvajseti pot ide spočetka
Z „Mojih bregov“ i suzu natače
Vu saki verzuš, Petrančan naš dragi. Tvoj Joža,
Ivo, profesor Božidar, si mi kaj si fčuknemo
Kak škvorci vu tvoji gorici gda nam
Betežna duša vuz brega zasopče
Kak stari cugec v zaraščeni štreki...
Stani se, Fran, profesor dragi, nas nafči,
Kak se jagoda zlata v betežno gerlo, kak se...
... gda moštek curî a veter šumî
I crn-bel zvonî v mesečini... kak se... gasî...
I strahi spat deno i vrata zakleno... kak se...
Dimo dojde, i kak se... gda otec nam živ je
I lagvec nam „krif“ je i friško se diše, i štinglec
Zvonjelka piše... moštek nam suzicu briše...
Poveč mi. Poveč nam...

Poveč nam, k tebi smo vsi... Poveč nam takaj,
Gde si nam, kak si nam! Kak se pri tebe... Zakaj?

***

beli	a visibaba	spod tebe
belo	postiha	črleni
belina	kre vuha ti gori	potočec
z beloga	lazi	skrivečke
tvojega lica	boža ofčica	pota nabira
vu zrako	od oka	vrbe
nit krelut	do oka	vun z persih
nit ftica	plazi...	životek novi
		vundira
beli	znad tebe	
belo	bumbari	i tvoja žela
skomina	bumbaju	bu jemput
dneva krhečeg	boje	precvela
najšlo te	majmunske škarje	v kamijon sela
kre potoka	opravu	se domeku
na zemleni	zemli	bregecu
vajnkuš	kroje.	snegecu
ležečeg		skrita povita
		dopela

Ernest Fišer
(1943.)

AERE PERENNIUS
Franu Galoviću

Vu tebi kluca črv nebeski, črv vu duši,
duša jena črvojedna, črno črviva, kakti
drevo vuhko kaj strošilo se v sebi,
znutra, spod terhom črnine, neludske kmice,

od vsega struhlivog, vroklivog, betežlivog.
Sumlja zdaj obrača cajngere ftice nazaj:
Morti to prefletno ostareli dečec nekaj prebira
po svemirskem kalu? V čemeru? V meglenu futururu?

A tie črvek prekleti jednak marljivo posluje,
grize i roвле, se fpija vu misel, žari i grable,
pak se stiha razlistavle vu jezero diel,

vse vekši, i jakši, vse menje na spodobu
ludsku. Zbezumljen poslušam čkominu: gleč,
grenki je črvek tvoj – postal vezda i moj!

---

aere perennius, trajniji od mjedi, tj. vječan (po Horaciju)

CAJNGERI ŽIVLENJA: *Pohvala tihom slogu* (1979. - 2003.)

Željko Bajza
(1946.)

GALOVIĆ

Gde ti je domaja, videle je nesu duge tvoje oči?
Njenje drage gore senjaju i zdaj setne spominke.
Vu tej dramu, terej služil si celem srcem, tvoje lice još navek svetli.
Bil je lepi sončen den gda se priča skončala.
Gda se zgasla tvoja luč same tuga je ustala.
A ja sem ti guvoril, dragi Fran,
da ni dobre z rova ziti van gda barbari šicaju.

Vužgal sem za te sveču pri Majke Božje Bistričke, teroj ostal si dužen dva
zavetka.

Ni mejaš Benkina z pijarem vina, več duge med nami ni
i kostanj tvoj stari zdavnja vre spi.
Več su prešli i pravaški dani, ar ostale su tvoje vizije.
Gda lahor bu pohodil tvoj grobni humek,
zapopevali bume himnu jesenjim nočima,
popevku ub Jaganjcu Božjemu teri vuzima vse grehe ovega sveta.

Duge sem hodil vu gluhu noč.
Pital jesem vulice ima li još ikoga
kaj bi nosil sečanja na vugodnika ovuga
teruga je spila memla ud dekunga.

Kronika osebuja (2000.)

Božica Jelušić
(1951.)

GALOVIČ

Trsa je poždr črv-lakomuš,
klopoca sneg porušil.
Z dola dokleštril veter-počkomuš,
I leščrbo zadušil.
Kaj se još zbilja zvezde krese,
i kostanj šepče samotnjaku?
Il' saku večer kmica donese
Meseca v tetrapaku?

Libesbrief, soha, žlabranje kiše:
Podravska falš-romansa!
Nikaj od toga ne razme više
naš "dečec z Peteranca!"

V opetovnici za gemištare,
školnike, decu i stare frajlice,
kajkavski škvorci v zboru bugare:
BENKINA, ČRN-BEL i GORICE....

Meštri, meštrije (1985.)

FUGA GALOVICHIANA

Ničega naj se ne straši vu istini stoječi!
Naj bude kostanj na briegu, vu gori makljen.
Med parklastemi ftiči golob bogoboječi,
Gda sviet je crn i musav i z paklinom opakljen.

Na peru samodržec, literatuš i školnik,
On priležnik je Rieči, tanahni rimolovec.
Podrugáčiti vrieme hlepi taj tihobolnik,
I biti ljubavnik svietla, ne mračni koboslovec.

Al' nega više kleti, hižice, tvrdne korablje,
Ni lozja ni vrčaka vu pahu drobnoga cvietja.
Poetuš jeden, stojeden: saki mrk i zazabljen,
Roje se hudi duhi na rasputju stoletja.

V kostima rastočenje, a vu jeziku tmečnost.
Kak perhav pepel, nad poljem jato vran'.
Iskati nam je trage, sukati *misel na viečnost*,
Dok v kmici brenčiju zvoni: Ivan, Fritz ili Fran.
Ah, hiža baladeskna, panonska to je fuga!
Naplavna, tusta zemlja, v plavem prstenu plina.
Koturamo se nekam, lešči se zviksana pruga,
Pojela bu nas megla, grizodušna dalšina.

Kolesa nevideča smicaju se brez zvuka,
Dalje od varaši gole, drevja zaspalih straž.
Čuti je sohu, tolnača Ivana Nepomuka,
A senje kaj z nami ido, vleče lampaš...

Rukopisna zbirka "Ftič kesnokrič" (2015.)

"Senca belog jorgovaneka" – zbirka 30. recitala "D. Domjanič" Sv. Ivan Zelina (2011.)

Milan Frčko

(1955.)

TI

Franu Galoviču

Ti si navek drukčiji; Tvoja prispodoba furt zri; kaj meni vredi kaj sem Te fčera videl, če Ti čez noč zrasteš, i drugi den zglediš skroz drugač.

A ja spuščam svojo sapo spod modroga neba i čkomim, vmirajući polek tebe, koji se furt obnavljaš kak sonce.

Gda se babljenje i vmiranje smucajo po moji duši, kak zgorec i zdolec, ja držim dlanove znad svoje duše, ober svetlosti koju ne vidi dika nebeska, i čiji blesk segne stopram do sozne kolomije vu mojim strošenim jočima.

Al, ja Te opčutim pod mojim petama i ober mojih sedih lasi, vu cajtu raspiranja sega, i čujem Te kak dišeš, i Tvojega zdiha se bojim.

Tak nas dva, kaj dva nejednaka vetra, čobimo ovo noč, jeden polek drugoga.

28.4.2013.

---

bablenje – rađanje; *zgorrec*-sjeverni vjetar; *zdolec* – istočni, hladan vjetar

SKRITI BISERI

(Franu Galoviču)

Gledim kamenje spod dravske vode,
i gruntam o biserima f školkama
do kojih nišče ne segne.

Of obični kamen, nigdar ne bode
na ženskim prsima niti na zlatnom
rinku, al on se vžil sonca i bleščecih zvezdi.

Kulko je tak rastepenih duša
do kojih ne doprejo sončane zrake?
A morti je i dobro kaj je tak!
Jer, če bi čovek do sega mogel dopreti
zgubil bi se opčutek zmedene coprije.

5.6.2014.

Tomislav Ribić
(1959.)

FTICE GALOVIČEVE

Mešaju se glasi kaj ih nese veter
Rieči hičene vu zrak
Dohajaju nazaj z jeseni
Z tvojih, z mojih, z naših bregov
Letiju rieči kak ftice

Se do oblakih neseju naše nore misli
Z tvoje, z moje, z sih naših vojni

Padaju rieči
Padaju ftice
Padaju senje
Snežiju z snegom
Deždiju z deždom
Z oblakof
Z vesmira
Neseju blagoslof, neseju nas vu čase
Neproživlene

Padaju rieči kak ftice na senje nepresenjane

KLUB 27

Franu

Vu jesen list za listom opada
Kmica te polahke grli
Zvire glava z Hada
Črni k tebi hrli

Vu vojni soldat nastrada
Smert je vesela
Mladost ima rada
Još jenega je zela

Znad oblaka za teбом hodiju
Janis, Jimi, Kurt i Jim
Potihe popevaju
Dok vu merzli noči spim

Ftice z tvojih bregov odhajaju
Trsek je zaspal
A ti vu vanzahajanju
Na oblaku belom si zastal

Zdravko Seleš
(1962.)

FRANU, O 80-LETNICI SMRTI

Navek si ostal mlad.
I tvoja smrt je mlada.
Popevka još diši
kaj zetkal si jo ti.

Tvoj mesec pod kojem
smrt se sprehađa s kosom
več dva-tri leta, pak,
zijađa nad Balkanom.

Al, ti tam nesi bil,
srce tam nesi ostavil,
nigdar se nesi meknol
z svojega Peteranca.

Srce je prepukneno.
I čaka tvojo reč.
Nebo nam pak se zapira,
zvezdi zdavna ni več.

Več osemdeset let je
kak nesmo vidli zvezde.
Kam si otišel , Fran?
Čez pole, za zrcalo?

Boš nam jih navužgal?
31.01.1994.

Podravski zbornik (1995.); Hrv. sjever 2-3 (1996.)

FRANU, KOSTAJN

Tu si sedel na poceku,
gledel kak zajađa Sonce;
kostajn cvel je se vu mleku –
pozdravlejna čul si zvonce.

Celi svet je za te dišal,
kucalo mu glasno srce;
to je Bog vu gline sejnal
sako seme, cveta, zrnce.

Al je trdo zaspal Bog.
Oglasil se vražji rog.
Pak je spunol veter zdeni,

spustil se je mrak pekleni:
preko tebe prešla tejna.
Još te samo kostajn sejna.

Listopad, 1997.

Snovi i sjene/ Senje i tenje/ Sonđoj kaj ombroj (2012.)

Antologija 20. Galovičevih jeseni (2013.)

Željka Cvetković

(1965.)

KURIJA OD KRISTALNE MISLI

Franu Galoviću

V kurije od kristalne misli živi Tvoja duša.
Ze siem je još tak mloada, zemlano-nebeska.
Jer, večnost Te je tam po stuo put pomladila,
zakorenela Te v čriešnje, med sunčeve deska.

K Tebe nas odnoša srce: v prečistu ljubav rieči,
v truc svem črnem vojnam i kuglam vuniščenja!
I sad cveteju maki z Tvoje prs po pergamentom
življenja, vmiranja, verovanja i nepozablenja...

Denis Peričić

(1968.)

Monštrum^{1*}

Crn-bel. Crn-bel...
Grozdje ne dozreva.
V trsju ne popeva.

Grozdje ne dozreva.
V trsju ne popeva.
Crn-bel. Crn-bel...

Đurđa Lovrenčić

(1972.)

FARBE RANJA
Galoviću

Zbuditi se stiha,
Naj vetru zabiegne od dišuobe
Da razgernuti nemre mehkoču sobe.

I nič več.
Pauk se zaviešen ziblje h kutu
Da sunce senu hpira sunčanicu žutu.
I nič več.

---

* Na početku svoje priče "Monštrum doktorja Frankensteina (Horror film v crn-bel tehniki)", Kaj, XLII, Zagreb 4-5 (2009.), str. 16-18, autor je varirao Galovićeve stihove; čini mu se da sada, ovako izdvojeni, također imaju određenu težinu u aktualnom "monštruoznom" trenutku.

Tkana ponjava sunca još te male pokrivilje.
Stihoma, tak te ranje h svoju rosu prizivlje

I korak se slaže.
Nu dej, poskoči. Stihoma, pak najzaj.
Naj ti ranje farbe svoje h serce pretoči.

MEHKE NEBE

Franu

Naviiek peme skupa kljeti
Škrebut hrasle i šikare
I kriesnice se buju pak rodile
Da sunce bu h kmičenu pale.
Skupa. I neme gruntalji
Kam zde, nit zake, nit ke?
Kert je zroval pusti putec.
Zima mre. Pretuljeti je cvietje.
Se hplječe divlja imbrina,
Duha mošta h žepu čuči.
Nam negda tek gusta černina,
Ke videti je, posveklji.
Se se nekak verne. Sak svoju rieč najde,
Svoje senje, svoje nebe, putec svoj, japa.
Nuove bu sunce zutra. Zde farbami zahaja
I brieg se truden z mehkiem nebem spaja.